



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Priecelovej a členiek senátu JUDr. Viery Pepelovej a JUDr. Gabriely Mederovej, v právnej veci žalobcu: **JUDr. L. K., so sídlom: Ď.**, správca konkurznej podstaty úpadcu H. spol. s r. o., so sídlom: J., IČO: X., proti žalovanej: **Ing. M. G., bytom: P.**, zast.: C. I., s. r. o., so sídlom: M., IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta JUDr. R. D., **o zaplatenie 24 231,56 eur (pôvodne 730 000,-- Sk) s príslušenstvom**, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 81Cb/155/1997-329 zo dňa 18. mája 2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 81Cb/155/1997-329 zo dňa 18. mája 2012 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 81Cb/155/1997-329 zo dňa 18. 05. 2012, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 24 231,56 eur s 19,5%-ným úrokom z omeškania od 23. 11. 1995 až do zaplatenia, ako aj trovy konania vo výške 969,26 eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodol tak v nadväznosti na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho, sp. zn. 4 Obo 66/2010 zo dňa 30. 09. 2011, ktorým najvyšší súd na odvolanie žalovanej zrušil predchádzajúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 81Cb 155/97-275 zo dňa 01. 06. 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd tak rozhodol z dôvodu, že súd prvého stupňa pri vyhotovení rozsudku nepostupoval v súlade s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), keď z jeho odôvodnenia nie je možné zistiť, na základe akého skutkového stavu dospel k záveru, že žalovaná vybrala predmetné finančné prostriedky z účtu žalobcu bez právneho dôvodu, resp. že neposkytla žalobcovi pôžičku, napriek tvrdeniu žalovanej, že z účtovných dokladov úpadcu je táto skutočnosť nespochybniteľná. Takýmto postupom súdu prvého stupňa došlo k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom. Súd prvého stupňa tak rozhodol napriek tomu, že odvolací súd mu uvedenú vadu konania vytkol už vo svojom skoršom uznesení sp. zn. 3 Obo 8/2008 zo dňa 10. 12. 2008, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 81Cb 155/97-219 zo dňa 26. 06. 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Súd prvého stupňa, postupujúc v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Obo 66/2010 zo dňa 30. 09. 2011, po vykonanom dokazovaní výsluchom žalovanej, výsluchom svedkov RNDr. A. G., JUDr. M. K., S.S., JUDr. J. F., M. A., Ing. J. G., oboznámením sa s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6T 43/05 zo dňa 29. 11. 2005, s dohodou o finančnom podiele spoločnosti H., spol. s r. o., B., zo dňa 07. 12. 1993, ako aj ďalšími dokladmi, založenými v súdnom spise a následnom vyhodnotení jednotlivých dôkazov konštatoval, že uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 38K 177/96-92 zo dňa 27. 03. 1995, bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka H., spol. s r. o. a za správcu konkurznej podstaty úpadcu bol ustanovený žalobca. Žalovaná dňa 23. 11. 1995 vybrala z účtu úpadcu čiastku 730 000,-- Sk v hotovosti. Na tento účet v peňažnom ústave mala žalovaná podpisové právo. Napriek výzvam konateľ a spoločnosti, ako aj žalobcu, žalovaná uvedenú čiastku nevrátila a tvrdila, že táto predstavuje hodnotu jej obchodného podielu. Súd zo záznamu z valného zhromaždenia úpadcu zo dňa 06. 10. 1995 zistil, že v spoločnosti medzi žalovanou a ostatnými spoločníkmi boli rozpory ohľadne vedenia spoločnosti a žalovaná mala úmysel zo spoločnosti odísť, s čím však ostatní spoločníci nesúhlasili.

Súd ďalej konštatoval, že úpadca je spoločnosťou s ručením obmedzeným, a teda spoločnosťou kapitálovou. Z výpisu z obchodného registra úpadcu súd zistil, že žalovaná je spoločníkom v obchodnej spoločnosti úpadcu od 09. 03. 1994. Žalobca si svoju povinnosť spoločníka - splatenie vkladu, splnil tak, ako to vyplýva z dohody o finančnom podiele spoločnosti H., spol. s r. o., B., zo dňa 07. 12. 1993. Predmetnú dohodu podpísali pred notárom dňa 14. 12. 1993 Ing. M. G., RNDr. A. G., S. J. a Ing. J. G.. Z tejto dohody vyplýva, že Ing. M. G. vloží do spoločnosti hotovosť 330 000,-- Sk, z ktorých 65 000,-- Sk je vklad do základného majetku spoločnosti a 65 000,-- Sk je odkúpenie podielu na doterajšom obchodnom majetku spoločnosti od Ing. J. G.. Ďalej na poskytnutie kontokorentného úveru pre spoločnosť bude ručiť v banke finančnými prostriedkami v čistej výške 263 000,-- Sk (bez 20% zníženia) a zároveň odovzdá H., spol. s r. o., právo na užívanie prenajatých nebytových priestorov na P.B., ktoré spoločnosť bude využívať v zmysle zmluvy o nájme. Vklad v hotovosti a ručenie v banke zloží do 30. 01. 1994. Z týchto prostriedkov v celkovej výške 593 000,-- Sk sa trvalo zablokuje v spoločnosti 130 000,-- Sk a ostatné prostriedky vo výške 463 000,-- Sk budú zbavené záväzku byť poskytnuté spoločnosti iba po vzájomnej dohode spoločníkov rozhodnutím valného zhromaždenia spoločnosti.

Súd prvého stupňa mal ďalej za to, že žalovaná nemohla postupovať spôsobom, ako tvrdila, teda že si vybrala svoj vklad s tým, že čiastka 730 000,-- Sk bola primeraná jej vkladu. Uviedol, že vklad, ktorý žalovaná previedla spoločnosti, sa stáva vlastníctvom spoločnosti. Počas trvania spoločnosti spoločník, t. j. žalovaná, nemôže disponovať so svojím vkladom a nemôže žiadať vrátenie vkladu (§ 123 ods. 3 Obchodného zákonníka). Na to, aby sa žalovaná mohla dostať k svojim finančným prostriedkom, vloženým do spoločnosti, musela by postupovať podľa § 148 Obchodného zákonníka (ďalej len ObchZ), a to zrušením účasti spoločníka v spoločnosti, alebo podľa § 149 ObchZ vylúčením spoločníka, alebo spôsobom, že dôjde k uzavretiu zmluvy o prevode obchodného podielu.

Poukázaním na § 150 ods. 1, ods. 2 ObchZ, súd prvého stupňa konštatoval, že žalovaná vyššie uvedeným spôsobom nepostupovala. Z dokladov, založených do spisu, súdu vyplynulo, že spoločnosť sa domáhala vrátenia finančných prostriedkov, ktoré vybrala žalovaná. Táto tvrdila, že spoločnosti poskytla pôžičku a na realizovanie výberu finančných

prostriedkov dostala súhlas od konateľa spoločnosti Ing. J. G.. Tvrdenie o tom, že žalovaná si peniaze môže vybrať, však poprel samotný konateľ Ing. G., ako aj ostatní spoločníci. Žalovaná uvedenú skutočnosť, teda že spoločnosti poskytla pôžičku, v neskoršom konaní chcela preukázať tým, že žalobca poskytne súdu, ako aj žalovanej, hlavnú účtovnú knihu za roky 1993 - 1995, nakoľko iný dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia nemá. Žalobca uviedol, že hlavná účtovná kniha za roky 1993-1995 mu zo strany úpadcu nebola daná k dispozícii, pretože konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený v roku 1997. Súd z konkurzného spisu zistil, že dňa 26. 02. 1997 bol súdu odovzdaný prehľad majetku spoločnosti H., spol. s r. o., ktorého prílohy tvorili: saldokonto odberateľa, saldokonto dodávateľa, výpis z obchodného registra, súvaha aktív a pasív, účtovný výkaz ziskov a strát, žaloba podaná na Okresný súd Bratislava I sp. zn. 26Cb 62/96 a 22Cb 143/96, žaloba podaná na Krajský súd v Bratislave sp. zn. 33Cb 12/96 a 33Cb 14/96, zoznam drobného majetku a zoznam ZP (č. l. 318).

Súd poukázaním na § 657 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), pojmové znaky zmluvy o pôžičke, ako aj skutočnosť, že pre jej platnosť sa nevyžaduje osobitná forma, ale možno ju uzavrieť ústne, aj konkludentným prejavom, zdôraznil, že v prejednávanej veci bolo povinnosťou žalovanej preukázať jej tvrdenie o poskytnutí pôžičky spoločnosti, čo sa však nestalo. V tejto súvislosti poukázal na doklad označený ako „Dohoda o finančnom podiele spoločnosti H., spol. s r. o., B.“ zo dňa 07. 12. 1993, ktorý v bode 2 za zmluvu o pôžičke považovať nemohol.

Súd ďalej poukázal na výpoveď právneho zástupcu žalovanej na pojednávaní konanom dňa 18. 05. 2012, kedy uviedol, že žalovanej neboli vyplatené mzdové nároky, ktorú skutočnosť je potrebné zistiť zo mzdových listov a účtovných dokladov z rokov 1993 - 1995. Sama žalovaná však tvrdenú skutočnosť, teda že jej spoločnosť neuhradila mzdové nároky, počas svojej výpovede na súde neuviedla. Naopak, v priebehu celého súdneho konania dôvody, pre ktoré vybrala z účtu spoločnosti uvedenú čiastku, menila, ani jeden z dôvodov však nevedela preukázať, stále sa odvolávala iba na účtovné doklady spoločnosti, z ktorých by to malo vyplývať.

Poukázaním na § 451 ods. 1, ods. 2 OZ súd prvého stupňa konštatoval, že v danom prípade žalovaná nepreukázala, že z jej strany došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke s úpadcom,

hoci táto povinnosť v situácii, keď úpadca popieral, že by zo strany žalovanej k poskytnutiu pôžičky došlo, zaťažovala žalovanú. Z uvedeného dôvodu súd nepovažoval za potrebné, aby žalobca zakladal do spisu hlavnú knihu úpadcu za roky 1993-1995. Súd konštatujúc, že zo strany žalovanej nedošlo k ukončeniu jej činnosti v spoločnosti spôsobom podľa § 115, § 148 a § 149 ObchZ, uviedol, že žalovaná za trvania jej účasti v spoločnosti nemohla vybrať finančné prostriedky vo výške 24 231,56 eur (730 000,-- Sk).

Na základe vyššie uvedených skutočností súd žalobe vyhovel, a to čo do istiny, ako úrokov z omeškania, ktoré si žalobca uplatnil na pojednávaní súdu konanom dňa 13. 07. 2001. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku 969,26 eur (29 200,-- Sk).

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná (ďalej tiež ako odvolateľka) argumentujúc odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., teda že jej ako účastníčke konania bola odňatá možnosť konať pred súdom, ďalej že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.). Odvolaciemu súdu navrhla, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (č. l. 334 - 335).

Žalovaná vo svojom odvolaní uviedla, že Krajský súd v Bratislave dňa 18. 05. 2012 po porade senátu vyhlásil rozsudok, ktorým návrh žalobcu zamietol. Výrok tohto rozsudku bol riadne vyhlásený, avšak na upozornenie členky senátu, predsedníčka senátu prítomných opäť poslala von a následne opätovne vyhlásila rozsudok v znení uvedenom v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku. Má za to, že takýto postup je v rozpore s ust. § 156 O. s. p. Súd jej ako účastníkovi odňal právo konať pred súdom tým, že svoje rozhodnutie neodôvodnil zákonne konformným spôsobom tak, aby jasne a zrozumiteľne dalo odpovede

na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Namietla tiež, že v rozpore s § 118 ods. 4 O. s. p. súd prvého stupňa nevyzval účastníkov konania, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu, aj k právnej stránke veci, ale bez takejto výzvy uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené.

V ďalšom žalovaná prvostupňovému súdu vytkla, že sa opäť neriadil právnym názorom, vysloveným v predchádzajúcich uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 8/2008 a 4 Obo 66/2010, keď svoje rozhodnutie riadne a zrozumiteľne neodôvodnil a nevykonal potrebné dokazovanie nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti namietla, že z odôvodnenia rozsudku sa nedá zistiť, na základe akej úvahy, resp. dôkazov dospel súd k záveru, že žalovanej sa nepodarilo preukázať, že poskytla žalobcovi pôžičku. Nepochopiteľne pre ňu vyznieva záver súdu o tom, že nepreukázala, že z jej strany došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke s úpadcom. Tvrdí, že z odôvodnenia rozsudku sa nedá zistiť, ako súd prišiel k záveru, že vybrala finančné prostriedky z účtu žalobcu bez právneho dôvodu. Pre takýto záver súd nevykonal potrebné dokazovanie oboznámením sa s účtovnými podkladmi spoločnosti, ale obmedzil sa len na konštatovanie, že žalovaná je aj naďalej spoločníčkou spoločnosti H., s. r. o., v konkurze, a tak nemohla vybrať finančné prostriedky vo výške 24 231,56 eur. Na základe nedostatočne zistených skutkových zistení a na základe nesprávne vyhodnotených dôkazov má žalovaná za to, že súd vec nesprávne právne posúdil.

Žalovaná súdu prvého stupňa tiež vytkla, že napriek tomu, že odvolací súd mu vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení vytkol neoboznámenie účastníkov konania s obsahom konkurzného spisu, neučinil tak ani na ďalších svojich pojednávaniach a neustálil, či žalovaná pohľadávka je zaradená do aktív konkurznej podstaty a či je správca konkurznej podstaty vôbec aktívne legitimovaný.

Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201, § 204 ods. 1 O. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 O. s. p.), preskúmal vec podľa

§ 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie 24 231,56 eur (pôvodne 730.000,-- Sk) spolu s 19,5%-ným ročným úrokom z omeškania od 23. 11. 1995 do zaplatenia, z titulu bezdôvodného obohatenia. Opodstatnenosť svojho nároku žalobca odôvodňuje tvrdením, že predmetnú sumu žalovaná vybrala z jeho účtu bez právneho dôvodu.

Súd prvého stupňa žalobe vyhovel argumentujúc, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno na preukázanie tvrdení, vznesených na svoju obranu, spočívajúce v požičaní uvedených finančných prostriedkov spoločnosti úpadcu, vo vzťahu ku ktorému je žalovaná spoločníčkou od 09. 03. 1994.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 38K 177/96-92 zo dňa 27. 03. 1997 (č. l. 30 - 32) vyhlásil na majetok úpadcu konkurz a za správcu konkurznej podstaty ustanovil advokáta JUDr. L. K. (žalobcu).

Zo spisu je tiež zrejmé, že žalovaná dňa 22. 11. 1995 z účtu spoločnosti úpadcu, na ktorý mala podpisové právo, vybrala hotovosť v sume 730 000,-- Sk (č. l. 5, 6 a 51). Túto napriek výzvam žalobcu nevrátila, tvrdiac, že uvedená suma predstavuje hodnotu jej obchodného podielu v spoločnosti a jej výberom došlo k vysporiadaniu jej vkladu v spoločnosti, neskôr, že spoločnosti úpadcu poskytla pôžičku a na realizovanie výberu finančných prostriedkov mala súhlas konateľa spoločnosti. Na poslednom pojednávaní pred prvostupňovým súdom konaným dňa 18. 05. 2012, právny zástupca žalovanej argumentoval tvrdením, že žalovanej neboli vyplatené mzdové nároky, ktorú skutočnosť navrhol preukázať zo mzdových listov a účtovných dokladov z rokov 1993 – 1995. Mal za to, že až po takto vykonanom dokazovaní možno stanoviť, či žalovaná je povinná uplatnenú sumu vrátiť žalobcovi.

Súd prvého stupňa, konštatujúc, že žalovaná ako spoločníčka úpadcu, nemohla disponovať so svojím vkladom a žiadať jeho vrátenie (keďže nedošlo k ukončeniu jej činnosti

v spoločnosti spôsobom podľa § 115, § 148 a § 149 ObchZ), zameril sa na posúdenie jej tvrdenia, že spoločnosti poskytla pôžičku. Na preukázanie tohto svojho tvrdenia žalovaná navrhla, aby žalobca predložil súdu hlavnú účtovnú knihu za obdobie rokov 1993 - 1995, keďže iný dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia nemá. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že požadovanú knihu predložiť nevie, nakoľko ju nemá. Rovnako ani súd ju nevedel zabezpečiť, nakoľko po nahliadnutí do konkurzného spisu sp. zn. 38K 177/96 (postupujúc tak v intenciách odvolacieho súdu, ktorý uznesením č. k. 4 Obo 66/2010 zo dňa 30. 09. 2011 uložil prvostupňovému súdu doplniť dokazovanie v naznačenom smere) zistil, že hlavná kniha za roky 1993 - 1995 sa v ňom nenachádza (úradný záznam na č. l. 290).

Súd prvého stupňa za takéhoto stavu veci skonštatoval, že bolo povinnosťou žalovanej poskytnutie pôžičky spoločnosti úpadcu preukázať. Vo vzťahu k zmluve o pôžičke správne podotkol, že pre jej platnosť sa nevyžaduje osobitná forma, a teda, že ju možno uzavrieť ústne, i konkludentne (nevýslovne, faktickým správaním, za predpokladu, že tento spôsob prejavu nevzbudzuje pochybnosti o tom, akú vôľu chcel účastník prejavovať, v zmysle § 35 ods. 1 OZ).

Tzv. dôkazné bremeno ako procesná zodpovednosť za výsledok konania podľa § 120 O. s. p. postihuje toho účastníka, v ktorého záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a účastníkom tvrdená, bola v konaní preukázaná a aby ju súd uznal za pravdivú. V prejednávanej veci žalobca preukázal, že žalovaná z účtu úpadcu – spoločnosti H., spol. s r. o., dňa 22. 11. 1995 vybrala hotovosť v sume 730 000,-- Sk, ktorú skutočnosť žalovaná ani nenamietala. Svoju obranu založila na tvrdeniach, ktoré v priebehu konania niekoľkokrát zmenila, v každom prípade ju však zaťažovalo dôkazné bremeno, spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré existenciu žalobcom uplatňovaného nároku vylučujú. Po tom, ako žalovaná nepreukázala, že výberom finančných prostriedkov došlo k vysporiadaniu jej vkladu do spoločnosti úpadcu (keďže k tomu v dôsledku neukončenia jej činnosti v spoločnosti v zmysle zákona dôjsť ani nemohlo), rovnako nepreukázala poskytnutie pôžičky úpadcovi. Na základe uvedeného skutkového stavu veci preto súd prvého stupňa nemal dôvod pochybovať, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno, keďže nepreukázala pravdivosť tvrdení, pre konanie relevantných, spôsobilých privodiť pre ňu priaznivé rozhodnutie súdu.

V ďalšom sa odvolací súd zaoberal časťou odvolania žalovanej, v ktorej namietla nezrozumiteľnosť a neúplnosť napadnutého rozsudku.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je súčasťou práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia bezpochyby neznamená povinnosť súdu zaoberať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia všetkými skutočnosťami, tvrdenými účastníkmi konania, z odôvodnenia však musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti, objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

Odvolateľka nedostatky, týkajúce sa odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, vzhladla vo vyhodnotení skutkového stavu veci v prospech žalobcu bez jeho náležitého odôvodnenia, ako aj v absencii zdôvodnenia, prečo súd nevykonal potrebné dokazovanie (oboznámením sa s účtovnými podkladmi spoločnosti úpadcu).

Odvolací súd poukazujúc na konkrétnu obsahovú, vecnú a právnu stránku prvostupňového rozhodnutia, dospel k záveru, že právo žalovanej na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje zhrnutie dôvodov, pre ktoré súd prvého stupňa žalobe vyhovel, a to na základe toho, že žalovaná nepreukázala uzavretie zmluvy o pôžičke s úpadcom (či už písomne, ústne, alebo konkludentne), zdôrazniac, že predloženú Dohodu o finančnom podiele spoločnosti H., spol. s r. o., B., zo dňa 07. 12. 1993 (č. l. 213 – 214) v bode 2 za zmluvu o pôžičke považovať nemožno. Pokiaľ ide o námietku žalovanej, ktorou súdu vytkla, že sa neoboznámil s účtovnými podkladmi spoločnosti úpadcu,

súd vysvetlil, prečo sa tak nemohlo stať (keďže žalobca nimi nedisponuje a súd ich tiež nevedel z konkurzného spisu zaobstarať, nakoľko sa v ňom nenachádzajú (súd v úradnom zázname na č. l. 290 doslovne uviedol, že „...v spise sa nenachádza hlavná kniha za rok 1993-95...“). Ďalej, ak žalovaná súdu vytýka, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia „...obmedzil len na konštatovanie, že žalovaná je aj naďalej spoločníčkou spoločnosti H., spol. s r. o. v konkurze, a tak nemohla vybrať finančné prostriedky vo výške 24 231,56 eur“, dovolací súd zdôrazňuje, že uvedený záver vyvodil vo vzťahu k jej pôvodnej obrane, keď tvrdila, že výberom finančných prostriedkov došlo k vysporiadaniu jej vkladu v spoločnosti.

Podľa názoru odvolacieho súdu, odôvodnenie rozsudku v rozsahu vyhotovenom prvostupňovým súdom, zodpovedá zákonnej požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia – stručné, jasné, výstižné a je ústavne akceptovateľné. Je nutné zdôrazniť, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Vo vzťahu k námietke žalovanej, týkajúcej sa nevysporiadania s otázkou aktívnej legitímácie správcu konkurznej podstaty súdom prvého stupňa, odvolací súd na doplnenie uvádza, že vyhlásením konkurzu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty prechádza na správcu (§ 14 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení platnom a účinnom v čase vyhlásenia konkurzu - 27. 03. 1997).

Neobstojí tiež námietka žalovanej, že súd prvého stupňa sa neriadil právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v predchádzajúcich jeho uzneseniach (ako posledné vydané pod sp. zn. 4 Obo 66/2010 dňa 30. 09. 2011). Odvolací súd, konajúc o odvolaní žalovanej proti rozsudku súdu prvého stupňa č. k. 81 Cb 155/1997-275 zo dňa 01. 06. 2010, prvostupňovému súdu vytkol, že napriek tomu, že požadované doklady (účtovné doklady za roky 1993 - 1995, resp. hlavná kniha za toto obdobie) predložené neboli, ani neoboznámil účastníkov o výsledku obsahu zistených skutočností z konkurzného spisu úpadcu, vyhlásil dokazovanie za skončené a pojednávanie odročil za účelom vyhlásenia rozsudku.

Súd prvého stupňa v novom konaní vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, ich právnych zástupcov, svedkov a listín založených v súdnom spise a tieto následne postupom podľa § 132 a nasl. O. s. p. vyhodnotil. Pokiaľ dôkaz vyššie uvedenými účtovnými dokladmi nevykonal, vysvetlil, prečo sa tak nemohlo stať. Rovnako vo vzťahu k tvrdeniu právneho zástupcu žalovanej o nevyplatení mzdových nárokov žalovanej a v tej súvislosti zamietnutými návrhmi na vykonanie dokazovania na poslednom pojednávaní prvostupňového súdu dňa 18. 05. 2012 (č. l. 321), súd prvého stupňa vo svojom rozsudku zdôvodnil, prečo tak rozhodol (keďže samotná žalovaná v priebehu výpovede na súde neuviedla, že jej spoločnosť úpadcu mzdové nároky neuhradila).

Odvolací súd pripomína, že ust. § 120 ods. 1 O. s. p. zakotvujúce povinnosť účastníkov označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení s tým, že súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná, je vyjadrením nezávislého postavenia súdu pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal, vrátane nezávislého rozhodovania o tom, ktoré dôkazy vykoná. Preto nevykonanie účastníkom navrhnutých dôkazov nemožno kvalifikovať ako odňatie práva konať pred súdom. O takýto stav by išlo vtedy, ak by súd svojím procesným postupom odňal účastníkovi možnosť navrhnúť vykonanie dôkazov, čo sa však v predmetnom prípade nestalo. Pokiaľ súd na procesné úkony účastníka konania reaguje primeraným, zrozumiteľným spôsobom, v súlade s platným procesným poriadkom a nevykonanie dôkazov odôvodní ústavne akceptovateľným spôsobom, nemožno jeho postup, spočívajúci v nevykonaní navrhovaných dôkazov, hodnotiť ako odňatie práva konať pred súdom.

Na vyššie označenom súdnom pojednávaní, po zamietnutí návrhov na vykonanie dokazovania, súd účastníkov oboznámil s obsahom spisu prečítaním listín v ňom založených na č. l. 1 až 283, účastníkov konania poučil podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Po neverejnej porade senátu vyhlásil rozsudok v znení, aké obsahuje jeho písomné vyhotovenie, a teda aj námietka žalovanej o nedodržaní postupu prvostupňového súdu pri vyhlasovaní rozsudku, keď najprv žalobu zamietol a až na upozornenie členky senátu vyhlásil rozsudok ukladajúci povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi, ostáva v rovine ničím nepodložených tvrdení.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže žalovaná neunesla dôkazné bremeno, pretože nepreukázala, že finančné prostriedky z účtu spoločnosti úpadcu vybrala oprávnene, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, stotožňujúc sa s jeho správnosťou v zmysle § 219 O. s. p., potvrdil ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v odvolacom konaní nevznikli žiadne, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

V Bratislave 29. januára 2014

JUDr. Alena Prieceľová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová